

[Jørgen Jensen]

fitjagt tilsidesætter selv kendte angreb på folkesundhed og miljø.

Derfor stillede kommunisterne krav om en forespørgselsdebat, og derfor stillede vi også i sommer en række spørgsmål vedrørende bestemmelser om brug af dioxiner for at sikre skærpede bestemmelser. Vi stillede også spørgsmål om, hvad ministeren ville gøre for at få overholdt lovens krav om kontrol med og destruktion af kemikalieaffald. Det gjorde vi ud fra de oplysninger, der var om, at kommuner og amter endnu ikke havde oprettet de nødvendige opsamlingscentraler.

Når ministeren har udtalt, hvad vi også hørte i dag, at det først er i de sidste 10-15 år, at man har erkendt den store fare for miljøforurening, er det jo rigtigt, hvis man mener den brede befolkning og de politisk ansvarlige myndigheder. Men vi er gennem årene blevet advaret af eksperter, og der er mennesker, der gennem generationer har peget på skadevirkningerne fra forureningen. Det kan nævnes, at allerede i 1894 pegede fiskerne på den forurening, sukkerfabrikkerne medførte til skade for fiskeriet. Det er ikke rettet endnu.

Derfor kan kommunisterne ikke se, det er forsvarligt at udsætte en nødvendig ændring af miljøloven og navnlig dens administration yderligere i tre år. Vi kan altså ikke støtte den del af ministerens lovforslag.

Når vi tog vort forslag om en forespørgselsdebat tilbage, var det i forventning om, at debatten i dag kunne gøre det klart, at vi har behov for ændringer navnlig i administrationen af miljøloven, og at vi også har det nødvendige erfaringsmateriale. Men da ministeren åbenbart, at dømme efter de udtalelser, der er kommet i dag, har en anden opfattelse af loven og dens administration og de muligheder, der ligger, er det nødvendigt at komme med nogle yderligere kendsgerninger om situationen.

Miljøloven er en rammelov, og dette skulle give mulighed for løbende at gribe ind i udviklingen, efterhånden som man fik ny viden eller muligheder for det. Men det giver også mulighed for, at der er sket en forflygtigelse af ansvaret, og for misfortolkninger, f. eks. af miljølovens formålsparagraf, stk. 3, hvor der siges:

»Ved bedømmelse af omfanget og arten af foranstaltninger til forebyggelse og imødegåelse af forureningen skal der på den ene side

lægges vægt på de ydre omgivers beskaffenhed og forureningens virkning på disse og på den anden side den samfundsmæssige nytte af den virksomhed, der er nævnt i § 2, og omkostningerne ved beskyttelsesforanstaltninger.«

Det er åbenlyst, at når der tales om samfundsmæssig nytte, er det blevet fortolket først og fremmest ud fra virksomhedernes betingelser for at opretholde produktion og beskæftigelse. Derfor er der givet meningsløse dispensationer, når virksomheder har truet med lukning, hvis der blev påført dem øgede udgifter.

Omkostninger ved beskyttelsesforanstaltninger bruges også ensidigt til en vurdering af, om man kan bevare den hidtidige profitmulighed. Kapitel 5 i loven, der tekstmæssigt giver ministeren en række beføjelser til at fastsætte regler for godkendelse af virksomheder, også kravet om, at den mulige forurener skal dokumentere, at der ikke er tale om forurening, og betale omkostningerne ved denne dokumentation, er tilsyneladende blevet brugt til at sikre, at det er virksomhederne, der selv formulerer oplysninger om forurening og forslag til forebyggende foranstaltninger. Dette kan medføre og har også medført, at offentligheden og de besluttende myndigheder er ført bag lyset.

Junckers Savværk i Køge. Trods advarende oplysninger fra vandkvalitetsinstituttet fik man lov til at fortsætte med at udlede spildevand i Køge Bugt uden nogen biologisk rensning. Begrundelsen var, at miljøstyrelsens bevismateriale for kravet om en biologisk rensning var for svagt. Resultatet er, at hovedstadsrådet nu, hvis man vil sikre en ændring i disse forhold, skal betale millionbeløb for nye undersøgelser, der kan overbevise om, at det krav, der var rejst, var rigtigt.

Den decentralisering, der skulle sikre forøget aktivitet, nærdemokrati og folkelig indflydelse, er blevet til en bremse, fordi man i mange kommuner og amter ikke har kunnet eller villet afsætte de nødvendige midler til ansættelse af eksperter. Det er en helt uhyrlig situation, at vi i dag, hvor vi taler om uddannelsesmæssig overproduktion af dyrlæger og miljøkonsulenter, må notere, at man ikke ansætter det nødvendige antal eksperter.

Den såkaldt folkelige indflydelse i kommuner og amtsråd har desværre også givet mulighed for, at kapitalstærke kræfter og